

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Φ Α Ο Υ Σ Τ

F A U S T

Μελόδραμα εις πράξεις 5

εις

ΛΟΗΝΛΙ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΤΕΝΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

Φάουστ, Δόκιμος

Μεφιστοφελής, Διάβολος

Βαλεντίνος, αδελφός της Μαργαρίτας

Μαργαρίτα

Σίμπελ, φίλος του Βαλεντίνου

Μάρθα, υπηρέτρια

(Η σκηνή εν Γερμανία κατά τὸ 1500)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Δωμάτιον τοῦ Φάουστ (Εἶναι νύξ)

Ὁ Φάουστ 80ετῆς ὢν, ἐπιθυμεῖ νὰ μεταβληθῆ εἰς νέον, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὰς νεανικὰς του δυνάμεις καὶ τοὺς ἔρωτάς του, πρὸς τοῦτο λοιπὸν καταγίνεται εἰς τὰ ἱατρικὰ συγγράματα, νὰ εὔρη φάρμακόν τι, δι' οὗ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν· φυσικῶς δὲ μὴ δυνάμενος νὰ ἐφεύρῃ τὸ φάρμακον τοῦτο, ἐπικαλεῖται τὸν δαίμονα εἰς βοήθειάν του, ὅστις αἰφνης παρουσιάζεται καὶ τὸν ἔρωτᾷ πρὸς τί τὸν ἐκάλεσε, «μήπως, τῷ λέγει, θέλεις χρήματα ἢ τίτλους; δύναιμι νὰ σοὶ ἀποδώσω ταῦτα». Ὁ Φάουστ ἀρνεῖται προσθέτων· «Θέλω νὰ γίνω καὶ πάλιν νέος, ἀλλὰ σοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὲ καταστήσῃς τοιοῦτον». Ὁ Μεφιστοφελὴς τὸν πείθει ὅτι εἶναι ἱκανὸς, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὴν ψυχὴν τοῦ Φάουστ μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ Φάουστ συναινεῖ, ἀλλ' ἀρνεῖται νὰ υπογράψῃ τὸ συμφωνητικὸν ἔγγραφον καὶ ὁ δαίμων διὰ νὰ τὸν προσελκύσῃ, τοῦ παρουσιάζει μίαν νέαν ὥραν, ὁ Φάουστ συγκινεῖται καὶ ὑπογράφει· καὶ ὁ δαίμων τότε τοῦ δίνει καὶ πίνει ποτόν τι καὶ ἀμέσως καθίσταται νέος· ἡ νεότης ὅμως γίνεται ἄφαντος, καὶ ὁ Μεφιστοφελὴς μετὰ τοῦ Φάουστ φεύγουν εἰς ἀναζήτησίν της.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Πλατεῖα ἐν ᾗ ὑπάρχει οἰνοπωλεῖον

Ὁ Βάγνερ μετὰ τινων στρατιωτῶν πίνουσιν οἶνον· ὁ Σιέδελ ἔρωτευόμενος τὴν Μαργαρίταν, ἔρχεται νὰ τὴν ἴδῃ μεταβαίνου-

σαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· συγχρόνως ἔρχεται καὶ ὁ Φάουστ μετὰ τοῦ διαδόλου, ὅστις πλησιάζων τὸν Σιέβελ τὸν ἐνοχλεῖ διὰ τὸν πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἔρωτά του· οὗτος θυμωθεὶς ἀναχωρεῖ, ἀνυπομονῦντος δὲ τοῦ Φάουστ νὰ ἴδῃ τὴν νεάνιδα, ἣν τῷ ἔδειξεν ὁ διάβολος, ὁ Μερφιστοφελὴς τὸν παρακινεῖ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλην ἐκ τῶν διαβαινουσῶν. Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν Μαργαρίταν, εὔσαν εὐλαδῆ, ὁ Φάουστ φωνάζει ὅτι ἡ ἐκείνην θὰ τῷ προσφέρῃ, ἢ ἄλλως θὰ σχίσῃ τὸ ἔγγραφον, καὶ ὁ διάβολος τῷ ὑπόσχεται νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του· συγχρόνως δὲ ἔρχεται ἡ Μαργαρίτα καὶ τῇ παρακινῆσει τοῦ Μερφιστοφελούς, ὁ Φάουστ τὴν πλησιάζει καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν δέχεται τοῦτο καὶ ἀπέρχεται· ὁ Φάουστ ἐπίσης μετὰ τοῦ διαδόλου φεύγουσιν ἵνα ἀγοράσωσι κόσμημά τι καὶ προσφέρωσι τοῦτο εἰς τὴν Μαργαρίταν διὰ νὰ τὴν προσελκύσωσι.

Ἐρχεται ὁ Βαλεντίνος κρατῶν ἀνὰ χεῖρας εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἣν τῷ ἔδωκεν ἡ ἀδελφή του Μαργαρίτα διὰ νὰ τὸν προφυλάττῃ ἀπὸ τὰς ἐχθρικὰς σφαιράς, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, φαίνεται δὲ πολὺ λυπημένος καὶ πλησιάζων τὸν Βάγνερ τῷ ἀνακοινῶν ὅτι, ἐπειδὴ ἀναχωρεῖ εἰς τὸν πόλεμον, μένει ἀπροστάτευτος ἡ ἀγαπητὴ του ἀδελφή, ὁ Βάγνερ τὸν καθησυχάζει καὶ τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὴν προστατεύσῃ αὐτὸς, ἐπὶ τούτῳ δὲ πίνουσιν εἰς ὑγείαν τῆς Μαργαρίτας μετὰ τοῦ Σιέβελ ἀπανελθόντος· κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τοὺς πλησιάζει καὶ ὁ διάβολος, εἰς ὃν προσφέρουσιν ἐπίσης νὰ πίνῃ, ἀλλ' οὗτος εὕρισκει τὸν οἶνον ὄξινον καὶ διατάσσει τὸ θυτίον νὰ ἐκρεύσῃ οἶνον, τὸ δὲ θυτίον ἐπὶ τῇ διαταγῇ ταύτῃ τοῦ διαδόλου ἐκπέμπει φλόγας, ἀλλ' οἱ περιεστῶτες δὲν ἀντιλαμβάνονται τούτου καὶ πληροῦσι τὰ ποτήρια τῶν ὡς καὶ ὁ Μερφιστοφελὴς. Ὁ Βαλεντίνος ἀκούσας παραφρόμενον τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς του παρὰ τοῦ ἀγνώστου ὀργίζεται, ὁ δὲ Μερφιστοφελὴς τῷ λέγει «τοῦτο δὲν σὲ ἐνδιαφέρει, διότι ἐγὼ γνωρίζω ὅτι εἰς θέλει νὰ σὲ φονεύσῃ». ὁ Σιέβελ τότε τὸν ἐρωτᾷ: «Τίς εἶσαι σὺ εἶσαι μάγος;» καὶ ὁ διάβολος τοῦ ἀπαντᾷ «μάλιστα καὶ σὺ δὲν θὰ δυνήθῃς πλέον νὰ δώσης ἀνθοδέσμην εἰς τὴν Μαργαρίταν σου, διότι οἰονδήποτε ἄνθος καὶ ἂν λάθῃς εἰς τὴν χεῖρα σου θὰ ξηρανθῇ». Ὁ Βαλεντίνος ἀπολέσας πλέον τὴν ὑπομονὴν του σύρει τὸ ξίφος νὰ τὸν φονεύσῃ καὶ ὁ διάβολος πράττει ἐπίσης τὸ αὐτὸ, ἅμα δὲ ὡς ἔθιξε διὰ τοῦ ξίφους του τὸ τοῦ

Βαλεντίνου, ἐκόπη τὸ ξίφος τούτου εἰς δύο, καὶ ὅλοι μένουσιν ἀναυδοί, ὁ δὲ Βαλεντίνος λαμβάνει τὰ δύο τεμάχια τοῦ ξίφους του καὶ σχηματίζει σταυρὸν, ὃν βλέπων ὁ Μερφιστοφελὴς φρίττει καὶ πίπτει χαμαὶ πάντες δὲ οἱ λοιποὶ φεύγουσιν ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἄν ὁ δαίμων τὰ ὄπλα μας τινάσσει
Ἴδου τὸ κακὸν μόνον τι πατάσσει
Σταυρὸς ὄπλον Χριστιανῶν
Καὶ χάρις, Σταυρὸς ὄπλον
Χριστιανῶν καὶ χάρις.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Περὶ δολοῦ τῆς οἰκίας τῆς Μαργαρίτας

Πῆτε σεῖς τὰς θερμὰς ἐμοῦ δομᾶς
ἄνθη ποῦ σὰς λατρεύει
κόσμον μὲ γοητεύει
πάσχω νυχθημερὸν αὐτὴν ποθῶν.
Πῆτε σεῖς τὰς θερμὰς ἐμοῦ δομᾶς
ἀπὸ σὰς κἂν ἄς μάθῃ
τῆς καρδιᾶς μου τὰ βᾶθῃ
πόσον μ' εἶναι γλυκεῖα ἀπλῆ ματιά.

Ὁ Σίμπελ κόπτει ἄνθη διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Μαργαρίταν ἀλλὰ πράγματι κατὰ τὰ λεχθέντα τοῦ διαδόλου τὰ ἄνθη ξηραίνονται καὶ ὁ Σίμπελ σκέπτεται νὰ βαπτίσῃ τὰς χεῖρας του ἐντὸς τοῦ πλησίον ἀγιαστηρίου καὶ οὕτω πράξας κατορθοῖ νὰ σχηματίσῃ ἀνθοδέσμην ἣν ἀφίνει πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐρωμένης του· συγχρόνως ἔρχονται ὁ Φάουστ μετὰ τοῦ διαδόλου, ὅστις βλέπων τὸν Σίμπελ, λέγει εἰς τὸν Φάουστ ὅτι εἶναι ἀντεραστῆς του, μετ' ὀλίγον δὲ ἀναχωρεῖ διὰ νὰ φέρῃ τὸ κιδώτιον τὸ ἐμπεριέχον τὰ διὰ τὴν Μαργαρίταν ἀγορασθέντα κοσμήματα, ὁ δὲ Φάουστ μείνας μόνος

Χαῖρε ἀγνή φορητὰ κ' ἀθῶα
ἔνθα ἐκείνη διαμένει
εὐώδη κνοίην σκορπίζει
ὀπόσος πλοῦτος σ' αὐτὸ τὸ φτωχικὸ

καὶ ποιά χαρὰ τοῦ βασιλεῦαι ἐδῶ
ὅπόσον λάμπεις ἐκ τόσου πλούτου
σὺ ἢ πενιχρά.

Πῶς ζηλεύω τὰ δάση τοῦ μὲ χαρὰν
καὶ γέλοια ἔτρεχες μοναχῆ
δίχως καμμία ἔννοια νὰ σὲ ἀνησυχῆ.
Ἄκόμα καὶ τὸν ἥλιον
ζηλεύω τοῦ τοῦ θεῖον φῶς ρίπτει
εἰς τὴν γῆν καὶ τόσον μεγαλεῖον
στὴν ὕμιν σου δωρεῖ.
Χαῖρε, χαῖρε.

Μετανοεὶ διὰ τὰς πράξεις τοῦ ταύτας καὶ σπεύδει νὰ φύγη
ὅτε, ἐπιστρέφων ὁ διάβολος, τὸν καταπέθει νὰ μείνῃ ἀφίνων τὸ
κιθώτιον πλησίον τῆς ἀνθοδέσμης, βλέπων δὲ τὴν Μαργαρίταν
ἐξερχομένην, παραλαμβάνει τὸν Φάουστ καὶ κρύπτονται εἰς τὰ
πλησίον δένδρα. Ἡ Μαργαρίτα ἐξεληθεῖσα διερωτᾷ ἑαυτὴν ποῖος
νὰ ἦτο ἀρὰ γὰρ ὁ νέος ἐκεῖνος ἔν συνήτησε καὶ αἰσθάνεται ὅτι
δυνατὸν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, κατόπιν δὲ ἰδοῦσα τὸ κιθώτιον τὸ ἀνοί-
γει καὶ κοσμεῖται διὰ τῶν ἐμπεριεχομένων. Ἡ Μάρθα βλέπουσα
οὕτω τὴν κυρίαν τῆς, τὴν ἐρωτᾷ ποῖος τῇ ἐδώρησε ταῦτα τὰ κο-
σμήματα· κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐμφανίζονται ὁ Φάουστ μετὰ
τοῦ Μεφιστοφελούς, ὅστις φωνάζει «ποῖα εἶναι ἐδῶ ἡ Μάρθα»
καὶ παρουσιασθεῖσα ἡ Μάρθα τῇ λέγει: «Ὁ σύζυγός σου ἐφανεύ-
θη εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ μὴ λυπεῖσαι καὶ ἐγὼ θὰ σὲ νυμφευθῶ».
Τὴν λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἀφίνουσι μόνους τὸν Φάουστ καὶ
τὴν Μαργαρίταν, ἥτις προσπαθεῖ νὰ ἐκβάλῃ τὰ κοσμήματα, δταν
ἔμαθε παρὰ τοῦ Φάουστ ὅτι αὐτὸς τῆς τὰ προσφέρει, ἐπὶ τέλους
ἐπιδοκιμάζει τὰ ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις τούτου καὶ περιπλέγδην
περιφέρονται ἐν τῇ κήπῳ, κατόπιν ἀποχωρίζονται ὀρκισθέντες
ἀμοιβαίον ἐρωτα.

Ἡ Μαργαρίτα εἰσελθεῖσα ἐν τῇ δωμάτιῳ τῆς, κάθηται πρὸ
τοῦ παραθύρου καὶ ἀδει διὰ τὸν νέον ἐρωτᾷ τῆς καὶ ἀναφωνεῖ
ἐπανειλημμένως «ποῦ εἶναι ὁ Φάουστ μου», ὁ διάβολος τότε τὸν
ἀρπάζει, τὸν ρίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ γελᾷ σαρκαστικῶς.

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

Πιλατεῖα πρὸ τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ Μαργαρίτα πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὁ διάβολος
τὴν ἐμποδίζει μέχρις οὗ ἀπηυδῆσασα καταπίπτει λιπόθυμος,
προσελθοῦσαι δὲ γυναῖκες τινὲς τὴν μεταφέρουσιν εἰς τὴν οἰκί-
αν τῆς. Ὁ Βαλεντῖνος ἐπιστρέφει μετ' ἄλλων στρατιωτῶν ἐκ τοῦ
πολέμου, συναντήσας δὲ τὸν Σίμπελ τὸν παραλαμβάνει μετ' αὐ-
τοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διὰ νὰ πῶσι. Μετὰ τινα λεπτὰ ἔρχονται
κάτωθι τῆς οἰκίας ὁ διάβολος μετὰ τοῦ Φάουστ, ὁ διάβολος πα-
ρακινεῖ τὸν Φάουστ νὰ τραγουδήσῃ ἄρνούμενου δὲ τούτου, ἀδει
ὁ Μεφιστοφελῆς.

Ἄσμα Μεφιστοφελούς

Σὺ τοῦ κάνεις πῶς κοιμᾶσαι
ἔβγα νὰ σὲ δῶ, ἔβγα νὰ σὲ δῶ
Κατερίνα δὲν λυπᾶσαι
τοῦ γιὰ σὲ θρηνῶ, τοῦ γιὰ σὲ θρηνῶ.

Ὁ δικός σου σὲ φωνάζει
ὁ δικός σου σὲ φωνάζει
καὶ σὲ προσκαλεῖ χά! χά! χά!

Τὸ σκοτάδι μᾶς σκεπάζει
κάνεις δὲν περνᾷ
Τὸ σκοτάδι μᾶς σκεπάζει
κάνεις δὲν περνᾷ, κάνεις δὲν περνᾷ.

Στὴν καρδιὰ τοῦ σὲ λατρεῖναι
μὴν ἀρνεῖσαι πειὰ, μὴν ἀρνεῖσαι πειὰ,
Τὸ φιλάκι τοῦ γιαιορνεῖναι
κάθε μαχαιριὰ, κάθε μαχαιριὰ.

Ὁ δικός σου σὲ φωνάζει
ὁ δικός σου σὲ φωνάζει
καὶ σὲ προσκαλεῖ χά! χά! χά!

Τὸ σκοτάδι μᾶς σκεπάζει
κάνεις δὲν περνᾷ
τὸ σκοτάδι μᾶς σκεπάζει
κάνεις δὲν περνᾷ, κάνεις δὲν περνᾷ.....

Καίτοι συγχρόνως ὁ Βαλεντίνος ἀκούων τὰ ἄσματα ταῦτα ἐρχεται καὶ ὑδρῖζει τοὺς ἄδοντας, ἐννοήσας ὅμως ὅτι θὰ ἐνέχεται καὶ ἡ ἀδελφή του, ρίπτει τὴν εἰκόνα, ἣν τῷ ἔδωκεν, ὡς προερχομένην ἐκ ταύτης, ὁ διάβολος ἰδὼν τοῦτο, παροτρύνει τὸν Φάουστ νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ Βαλεντίνου· ὁ Φάουστ ὑπακούει καὶ φωνεῖ τὸν δυστυχῆ ἀδελφὸν τῆς ἐρωμένης του, ὃν ἐγκαταλείπουν καὶ ἀναχωροῦσιν. Ἡ δὲ Μαργαρίτα λαβοῦσα γινώσκει τούτου πλησιάζει τὸν ἀδελφὸν τῆς ὀλοφυρομένη, ἀλλ' ὁ Βαλεντίνος τὴν ὑδρῖζει, τὴν ἀποκαλεῖ ἀτιμον, καταρώμενος ταύτην νὰ ἀποθάνῃ ἐν δυστυχίᾳ καὶ ἐπὶ στρωμνῆς ἀχύρων.

ΠΡΑΞΙΣ Ε΄.

Εἰρκτῆ

Ἡ Μαργαρίτα γεννήσασα τέκνον μετὰ τοῦ Φάουστ, ἐφόνευσε τοῦτο, διὰ νὰ μὴ γίνῃ καταφανῆς ἢ ἀτιμία τῆς· γνωσθέντος ὅμως τούτου, κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ εἰρκτῇ, ὅτε ἐμφανίζεται ὁ διάβολος εἰσάγων καὶ τὸν Φάουστ, τὸν ἀφίνει μόνον μετὰ τῆς Μαργαρίτας καὶ ἐξέρχεται διὰ νὰ φυλάττῃ μὴ τις τῶν φυλάκων εἰσέλθῃ. Ἡ Μαργαρίτα ἐξυπνήσασα βλέπει τὸν Φάουστ καὶ τὸν μέμφεται ὡς ὄντα αἴτιον τῶν δυστυχιῶν τῆς· ὁ Φάουστ τὴν παρακινεῖ νὰ φύγωσιν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν πείθεται καὶ πίπτει νεκρά, ἰκετεύουσα τὸν Ἰψιστον νὰ τὴν δεχθῆ πλησίον του· ὁ διάβολος εἰσέρχεται κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ ἀναφωνεῖ, ἰδοὺ ἰθὺς μετὰδῆ εἰς τὴν κόλασιν, ἀλλὰ φωνὴ ἀγγελικὴ ἀκούεται λέγουσα, «ὅτι θὰ τὴν δεχθῆ ὁ Θεός», φαίνεται δὲ ἡ ψυχὴ τῆς ἀνερχομένη ἐν μέσῳ ἀγγέλων εἰς τοὺς οὐρανοὺς· εἰς δὲ ἄγγελος κτυπᾷ καὶ ἐξαφανίζει τὸν δαίμονα διὰ τοῦ ξίφους του.

Τ Ε Λ Ο Σ

A.M.